Parlament Europejski
2019-2024

Komisja Wolności Obywatelskich, Sprawiedliwości i Spraw Wewnętrznych

2022/2051(INL)

10.2.2023

OPINIA

Komisji Wolności Obywatelskich, Sprawiedliwości i Spraw Wewnętrznych

dla Komisji Spraw Konstytucyjnych

Wnioski Parlamentu Europejskiego w sprawie zmiany traktatów
(2022/2051(INL))

Sprawozdawca komisji opiniodawczej: Juan Fernando López Aguilar

(Inicjatywa – art. 47 Regulaminu)

PA_INL

WSKAZÓWKI

Komisja Wolności Obywatelskich, Sprawiedliwości i Spraw Wewnętrznych zwraca się do Komisji Spraw Konstytucyjnych, jako komisji przedmiotowo właściwej, o uwzględnienie w końcowym tekście projektu rezolucji następujących wskazówek:

Wolności obywatelskie, sprawiedliwość i sprawy wewnętrzne: kwestie przekrojowe

1. popiera propozycje przedstawione 9 maja 2022 r. na posiedzeniu plenarnym Konferencji w sprawie przyszłości Europy (zwanej dalej „konferencją”) w odniesieniu do wolności obywatelskich, sprawiedliwości i spraw wewnętrznych[1]; ponownie wyraża poparcie dla odpowiednich działań następczych po konferencji, aby zrealizować jej wnioski i oczekiwania obywateli; wzywa Unię do bardziej systematycznego przestrzegania praworządności i demokracji, do zapewnienia ochrony praw podstawowych, a także do kontrolowania poszanowania wszystkich wartości zapisanych w art. 2 TUE, zarówno podczas przystępowania nowych członków, jak i w sposób ciągły we wszystkich strategiach politycznych Unii i we wszystkich państwach członkowskich; przypomina, że pełne wdrożenie wielu środków zaproponowanych przez konferencję nie wymagałoby zmian traktatów, lecz zmian legislacyjnych lub lepszego wdrażania istniejącego prawa;

2. zwraca uwagę, że przyjmowanie niektórych wniosków ustawodawczych dotyczących wolności, bezpieczeństwa i sprawiedliwości jest powolne, a nawet blokowane, mimo pilnej potrzeby podjęcia działań; wzywa Komisję do oparcia się na różnych badaniach przeprowadzonych przez Europejską Służbę Badań Parlamentarnych, analizujących koszty braku działania na szczeblu europejskim w tych obszarach[2]; wzywa również do zastąpienia zawartego w traktatach wymogu jednomyślności przy przyjmowaniu aktów prawnych w tych dziedzinach głosowaniem większością głosów oraz do systematycznego stosowania zwykłej procedury ustawodawczej, aby poprawić zdolność Unii do działania; uważa, że ze względu na szczególną wrażliwość tych kwestii celem wszelkich zmian wymogów dotyczących głosowania w Radzie powinno być zapewnienie sprawiedliwej równowagi ważenia głosów, tak aby chronić interesy mniejszych krajów;

3. uważa, że wszelkie zmiany podziału kompetencji między Unią a państwami członkowskimi w przestrzeni wolności, bezpieczeństwa i sprawiedliwości powinny być w pełni zgodne z zasadami zapisanymi w tytule I TUE, a zwłaszcza w art. 2, art. 4 ust. 2 i 3, art. 5 i 6;

4. podkreśla, że Rada Europejska korzysta z art. 68 TFUE jako prawa inicjatywy de facto w przestrzeni wolności, bezpieczeństwa i sprawiedliwości; podkreśla, że praktyka przyjmowania przez Radę Europejską wieloletnich programów operacyjnych w tej dziedzinie bez obowiązku zasięgania opinii Parlamentu lub Komisji powinna zostać zmieniona ze względu na szczególnie poważny wpływ tych strategii politycznych na prawa podstawowe obywateli; wzywa do przyznania Parlamentowi i Radzie tych

[1] W szczególności następujące propozycje: 22, 25, 26, 27, 28, 29, 31, 34, 36, 37, 38, 39, 40, 41, 42, 43, 44 i 45.
[2] Szerzej na ten temat – zob. https://www.europarl.europa.eu/RegData/etudes/BRIE/2019/631730/EPRS_BRI(2019)631730_EN.pdf.

kompetencji na równych warunkach;

Ochrona demokracji, praworządności i praw podstawowych

5. zwraca uwagę, że główny polityczny instrument Unii, jakim jest art. 7 TUE, służący przeciwdziałaniu systemowym zagrożeniom i naruszeniom praworządności w państwach członkowskich oraz odwróceniu tych zjawisk, okazał się do tej pory nieskuteczny, ponieważ sytuacja w zakresie praworządności uległa dalszemu pogorszeniu od czasu uruchomienia procedury zarówno wobec Polski, jak i Węgier[3]; w związku z tym uważa, że konieczna jest następująca reforma art. 7 TUE: zmiana progów głosowania Rady określonych w art. 7 ust. 1 TUE z większości czterech piątych na głosowanie większością kwalifikowaną oraz uchylenie wymogu jednomyślności w art. 7 ust. 2 TUE; zobowiązanie Rady, aby zwróciła się do przedstawiciela organu, który przedłożył uzasadniony wniosek o przedstawienie go, aby w pełni i niezwłocznie informowała na każdym etapie postępowania instytucję, która uruchomiła art. 7 ust. 1 TUE[4], aby w ciągu pół roku zorganizowała w regularny, ustrukturyzowany i otwarty sposób co najmniej dwa wysłuchania dla każdego państwa objętego postępowaniem oraz aby opracowała zalecenia dla poszczególnych krajów i oceniła ich wdrożenie zgodnie z art. 7 ust. 1 TUE; zaangażowanie Parlamentu i Komisji w opracowywanie zasad dotyczących wysłuchań w oparciu o art. 7 ust. 1 TUE[5]; umożliwienie Parlamentowi zastosowania art. 7 ust. 2 TUE; wskazanie, że państwa członkowskie, Komisja i Parlament rozważają zastosowanie art. 7 ust. 2 TUE, jeżeli procedura przewidziana w art. 7 ust. 1 TUE trwa dłużej niż pięć lat; doprecyzowanie praw wynikających ze stosowania traktatów, które mogą zostać zawieszone na mocy art. 7 ust. 3 TUE, w tym prawa do sprawowania prezydencji Rady; zwrócenie się do Agencji Praw Podstawowych Unii Europejskiej („FRA”) o wniesienie wkładu podczas wysłuchań na podstawie art. 7 ust. 1;

6. zauważa, że Komisja nie podjęła inicjatywy lub skutecznych działań, takich jak postępowania w sprawie uchybienia zobowiązaniom państwa członkowskiego, w celu zaradzenia naruszeniom lub niestosowaniu prawa Unii w obszarach wolności, bezpieczeństwa i sprawiedliwości mimo dowodów na pogarszającą się sytuację w kilku państwach członkowskich; zauważa, że wielokrotne apele Parlamentu o podjęcie działań pozostały bez odpowiedzi; w związku z tym uważa, że konieczne jest wzmocnienie środków, jakimi dysponuje Parlament w celu kontroli działań Komisji w zakresie monitorowania i egzekwowania prawa Unii;

7. zauważa, że traktaty nie zawierają obecnie podstawy prawnej do wprowadzenia przepisów mających na celu obronę i promocję wspólnych wartości wyrażonych w art. 2 TUE oraz że brak ten poważnie ograniczył Unię w tworzeniu odpowiednich i skutecznych mechanizmów przeciwdziałania krajowym zagrożeniom dla wspólnych wartości i przeciwdziałania łamaniu tych wartości; uważa, że dla ochrony wszystkich

[3] Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 16 stycznia 2020 r. w sprawie trwających wysłuchań na mocy art. 7 ust. 1 TUE dotyczących Polski i Węgier (2020/2513(RSP)); Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 5 maja 2022 r. w sprawie trwających wysłuchań na mocy art. 7 ust. 1 TUE dotyczących Polski i Węgier (2022/2647(RSP)).
[4] Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 16 stycznia 2020 r. w sprawie trwających wysłuchań na mocy art. 7 ust. 1 TUE dotyczących Polski i Węgier (2020/2513(RSP));
[5] Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 7 października 2020 r. w sprawie ustanowienia unijnego mechanizmu na rzecz demokracji, praworządności i praw podstawowych (2020/2072(INI).

zasadnicze znaczenie ma to, by Unia była w stanie skutecznie stawić czoła wszelkiemu regresowi demokratycznemu w państwach członkowskich; wzywa do włączenia przepisu, który umożliwiłby Unii, w drodze zwykłej procedury ustawodawczej, wprowadzenie nowych mechanizmów strukturalnego monitorowania i oceny zmian w zakresie wartości określonych w art. 2 TUE w każdym z państw członkowskich oraz ich egzekwowania; takie mechanizmy powinny obejmować roczne sprawozdania oceniające, czy w każdym z państw członkowskich wystąpiły niedociągnięcia, ryzyko poważnego naruszenia lub faktyczne naruszenie wartości określonych w art. 2 TUE, zalecenia dla poszczególnych krajów wraz z terminami wdrożenia, celami i konkretnymi działaniami, które należy podjąć, a także poziomy odniesienia służące do pomiaru postępów oraz w jaki sposób powiązać je z odpowiednimi środkami egzekwowania prawa; uważa, że przepis ten powinien umożliwić ustanowienie dalszych mechanizmów egzekwowania, w tym odpowiednich działań o charakterze finansowym podejmowanych przez Radę stanowiącą większością kwalifikowaną, takich jak zawieszenie zobowiązań i płatności, również w przypadkach, gdy nie ma bezpośredniego związku z należytym zarządzaniem finansami w ramach budżetu Unii lub ochroną interesów finansowych Unii; podkreśla, że ustanowienie takiego mechanizmu przyczyni się do wzmocnienia wzajemnego zaufania między państwami członkowskimi, a tym samym do poprawy funkcjonowania zasady wzajemnego uznawania;

8. wzywa do włączenia Karty praw podstawowych do drugiego rozdziału Traktatu o Unii Europejskiej, tak aby podstawowe prawa i wolności były w większym stopniu uwzględniane w traktatach założycielskich; wzywa do włączenia do traktatów przepisu dotyczącego horyzontalnych praw podstawowych, podobnego do art. 8, 9 i 10 TFUE, w celu uwypuklenia horyzontalnego obowiązku Unii dotyczącego wyraźniejszego włączenia perspektywy praw podstawowych do wszystkich strategii politycznych na wszystkich szczeblach i na wszystkich etapach, wymagając w ten sposób od współprawodawców, jak i wszystkich instytucji, organów i jednostek organizacyjnych Unii oraz państw członkowskich, aby wdrażając prawo Unii, szanowały one prawa podstawowe UE i promowały ich stosowanie we wszystkich ich działaniach; uważa ponadto, że konieczne jest nałożenie na instytucje, organy i jednostki organizacyjne Unii obowiązku uwzględniania mechanizmów monitorowania praw podstawowych i powiązanych klauzul oceny, które powinny obejmować jasne cele i punkty odniesienia, w szczególności w każdym przypadku stanowienia prawa w obszarach polityki dotyczących praw podstawowych, w tym w przestrzeni wolności, bezpieczeństwa i sprawiedliwości (wzmocnione uwzględnianie praw podstawowych w głównym nurcie polityki);

9. przypomina, że oczekiwania obywateli wyrażone na konferencji wykraczają poza ścisłą interpretację art. 51 akapit pierwszy Karty praw podstawowych, zgodnie z którą Karta ma zastosowanie do państw członkowskich wyłącznie w zakresie, w jakim stosują one prawo Unii, oraz że celem powinno być zapewnienie jak największej skuteczności praw podstawowych; wzywa zatem do rozszerzenia zakresu stosowania Karty praw podstawowych Unii Europejskiej w odniesieniu do państw członkowskich; uważa, że w tym celu art. 51 ust. 1 Karty mógłby zostać zmieniony w taki sposób, aby stanowił, że prawa podstawowe UE powinny chronić ludzi w każdym przypadku, gdy państwa członkowskie działają w ramach kompetencji Unii, niezależnie od tego, czy są one wyłączne czy dzielone, *nawet jeśli taka kompetencja*

nie została jeszcze wykonana przez Unię[6];

10. wzywa do opracowania statutu obywatelstwa europejskiego, który zapewniłby specyficzne dla obywateli prawa i wolności, dzięki czemu europejskie wartości i prawa stałyby się bardziej namacalne dla obywateli Unii;

11. zwraca uwagę, że obywatelstwo UE jest przyznawane na podstawie obywatelstwa państwa członkowskiego, co ogranicza dostęp do związanych z nim praw znacznej liczbie obywateli państw trzecich będących rezydentami w UE, takim jak obywatele państw trzecich posiadający unijny status rezydenta długoterminowego; wzywa do zmiany art. 20 TFUE przez wprowadzenie nowego art. 20 ust. 2a, który stanowi, że – nie naruszając kompetencji państw członkowskich w zakresie przyznawania obywatelstwa – korzystanie z praw, o których mowa w art. 20 ust. 2, powinno zostać rozszerzone na obywateli państw trzecich przebywających na terytorium UE, w tym obywateli państw trzecich posiadających status rezydenta długoterminowego UE; wzywa do zakazania w traktatach systemów nabywania obywatelstwa przez inwestycje, w ramach których obywatelom państw trzecich oferuje się obywatelstwo krajowe wraz z obywatelstwem UE w zamian za przede wszystkim rekompensatę finansową;

12. zauważa, że niektóre państwa członkowskie nie przyznają swoim obywatelom mieszkającym w innych państwach członkowskich prawa do głosowania w wyborach krajowych; uważa, że jest sprzeczne z europejskimi wartościami demokratycznymi, by pozbawiać tych obywateli UE prawa do głosowania, gdyż skorzystali z podstawowego prawa do swobodnego przemieszczania się zgodnie z prawem UE; wzywa do zapisania w traktatach zasady, zgodnie z którą każdy obywatel UE ma prawo do głosowania w wyborach lokalnych, regionalnych, krajowych i europejskich;

13. wzywa, aby FRA stała się niezależnym urzędem ds. praw człowieka, podobnym do krajowych instytucji ds. praw człowieka i zgodnie z zasadami paryskimi Zgromadzenia Ogólnego ONZ z 1993 r., aby chronić i propagować Kartę praw podstawowych Unii Europejskiej we wszystkich obszarach polityki i praktykach unijnych instytucji, organów, urzędów i agencji oraz przez państwa członkowskie przy wdrażaniu prawa Unii; uważa, że wymaga to podstawy prawnej w traktatach, by ustanowić Urząd ds. Praw Podstawowych Unii Europejskiej, gwarantując jego niezależność i wprowadzając zwykłą procedurę ustawodawczą w celu przyjęcia i zmiany jego mandatu; wzywa do upoważnienia tego nowego urzędu do wnoszenia skarg na mocy art. 263 TFUE w związku z naruszeniem Karty; wzywa do rozszerzenia jego zakresu kompetencji, w tym o uprawnienia do rozpatrywania skarg oraz obowiązkowe zasięganie przez Komisję opinii FRA podczas przygotowywania wniosków dotyczących aktów ustawodawczych lub zaleceń, które mają wpływ na prawa podstawowe;

14. uważa, że konieczne jest upoważnienie Europejskiego Inspektora Ochrony Danych do wnoszenia skarg na mocy art. 263 TFUE z powodu naruszenia prawa do ochrony danych;

15. wzywa do wprowadzenia w TFUE nowych kompetencji dzielonych Unii w zakresie

[6] W świetle opinii rzecznik generalnej E. Sharpston z 30 września 2010 r. w sprawie C-34/09, *Zambrano*.

tworzenia skutecznych ram prawnych przeciwko dezinformacji;

16. głęboko ubolewa, że horyzontalne prawodawstwo UE dotyczące wdrażania zasady równego traktowania osób bez względu na religię lub światopogląd, niepełnosprawność, wiek lub orientację seksualną nie zostało jeszcze przyjęte od czasu wniosku Komisji z 2008 r. ze względu na jego zablokowanie na poziomie Rady, mimo wielokrotnych apeli Parlamentu; uważa zatem za niezbędne podjęcie działań UE na rzecz zwalczania dyskryminacji na podstawie art. 19 TFUE zgodnie ze zwykłą procedurą ustawodawczą, aby zapewnić w Unii jednolity minimalny poziom ochrony osób dyskryminowanych; apeluje, aby art. 19 TFUE obejmował również względy związane z płcią, tożsamością płciową, ekspresją płciową lub cechami płciowymi, pochodzeniem społecznym, cechami genetycznymi, językiem, poglądami politycznymi lub innymi, przynależnością do mniejszości narodowej, majątkiem i urodzeniem, a także dyskryminacją krzyżową;

17. wzywa do włączenia do art. 8 TFUE odniesienia do nierówności płci oraz do zobowiązania Unii do dążenia do zwalczania wszelkich rodzajów przemocy ze względu na płeć w ramach różnych strategii politycznych, w tym przez podejmowanie wszelkich niezbędnych środków, aby zapobiegać tym przestępstwom i karać je oraz wspierać i chronić ofiary;

18. wzywa do wprowadzenia w art. 10 TFUE względów związanych z płcią, tożsamością płciową, ekspresją płciową lub cechami płciowymi oraz wszelkich innych względów wymienionych w art. 21 ust. 1 Karty, a mianowicie koloru skóry, cech genetycznych, języka, poglądów politycznych lub innych, przynależności do mniejszości narodowej, majątku i urodzenia, aby zwalczać dyskryminację przy określaniu i realizacji strategii politycznych i działań;

19. wzywa do włączenia do art. 21 ust. 1 Karty płci, tożsamości płciowej, ekspresji płciowej i cech płciowych, aby również wyraźnie zakazać dyskryminacji z tych względów;

20. podkreśla, że art. 2 TUE wyraźnie włącza prawa osób należących do mniejszości do zasad konstytucyjnych Unii; wzywa do podjęcia działań, w tym przez unijne akty prawne, aby chronić osoby należące do mniejszości oraz chronić kultury i języki tradycyjnych mniejszości narodowych i językowych (popr. 26 PPE); wzywa ponadto Unię do przystąpienia do Europejskiej karty języków regionalnych lub mniejszościowych oraz do Konwencji ramowej o ochronie mniejszości narodowych;

21. uważa, że konieczne jest zapewnienie wszystkim w całej UE prawa dostępu do zdrowia seksualnego i reprodukcyjnego oraz praw w tym zakresie; wzywa do uwzględnienia w nowym artykule Karty praw podstawowych prawa każdego do integralności cielesnej, swobodnego i świadomego dostępu do zdrowia seksualnego i reprodukcyjnego oraz praw w tej dziedzinie, bez dyskryminacji, w tym do bezpiecznej i legalnej aborcji; wzywa do zastąpienia art. 4 ust. 2 lit. k) TFUE tekstem „wspólne kwestie bezpieczeństwa w dziedzinie zdrowia publicznego oraz ochrony zdrowia ludzkiego, w tym zdrowia i praw seksualnych i reprodukcyjnych.”;

22. wzywa do uwzględnienia celów klimatycznych w art. 37 Karty praw podstawowych;

23. apeluje, by środki dotyczące prawa rodzinnego o skutkach transgranicznych były przyjmowane zgodnie ze zwykłą procedurą ustawodawczą;

Polityki dotyczące kontroli granicznej, azylu i imigracji

24. potwierdza cele i ogólne zawarte w traktatach zasady, na których opiera się wspólna polityka w dziedzinie granic, azylu i imigracji, takie jak swobodny przepływ bez kontroli na granicach wewnętrznych oraz skuteczne wspólne zarządzanie granicami na mocy art. 67, 77 i art. 79 ust. 2 lit. b) TFUE, zasada non-refoulement na mocy art. 78 ust. 1 TFUE, sprawiedliwe traktowanie obywateli państw trzecich, walka z nielegalną migracją i handlem ludźmi lub zasada solidarności i sprawiedliwego podziału odpowiedzialności między państwami członkowskimi na mocy art. 80 TFUE, które powinny być wykorzystywane jako uzupełniająca podstawa prawna dla aktów prawnych opartych na tym rozdziale Traktatu;

25. uważa, że stanowią one solidną podstawę do reagowania na apele obywateli wyrażone na konferencji[7], które obejmowały wzmocnienie roli UE w dziedzinie legalnej migracji, azylu, rozwiązania problemu migracji nieuregulowanej, zwalczania handlu ludźmi oraz właściwego zarządzania wspólnymi granicami Unii Europejskiej, przy jednoczesnym poszanowaniu praw podstawowych, a także reformy wspólnego europejskiego systemu azylowego i jednolitego stosowania we wszystkich państwach członkowskich wspólnych zasad dotyczących przyjmowania migrantów oraz poprawy polityki integracji we wszystkich państwach członkowskich;

26. podkreśla jednak, że działania na szczeblu UE pozostają niekompletne głównie ze względu na nierównowagę instytucjonalną między współprawodawcami; w związku z tym zaleca, aby zwykła procedura ustawodawcza miała zastosowanie do wszystkich strategii politycznych Unii w zakresie kontroli granicznej, azylu i imigracji, w tym do oceny realizacji tych polityk (art. 70 TFUE); wzywa do większego podziału kompetencji między UE a państwami członkowskimi w celu realizacji celów określonych w rozdziale II tytułu V TFUE oraz przy pełnym poszanowaniu zasad pomocniczości i proporcjonalności, w tym w odniesieniu do środków integracyjnych, które obecnie nie są uwzględnione, mimo że integracja i włączenie obywateli państw trzecich ma zasadnicze znaczenie dla powodzenia wysiłków zmierzających do opracowania wspólnych zasad dotyczących ich przyjazdu do UE i pobytu w niej oraz stanowi kluczowy element wdrażania wspólnego europejskiego systemu azylowego;

Współpraca wymiarów sprawiedliwości w sprawach karnych i współpraca policyjna

27. uważa, że środki ustawodawcze o charakterze horyzontalnym wprowadzające zasady ustanawiające minimalne normy w prawie karnym UE zwiększyłyby wzajemne zaufanie między państwami członkowskimi, prowadząc tym samym do skuteczniejszej współpracy sądowej przy jednoczesnym poszanowaniu zasady pomocniczości; wzywa do wprowadzenia w art. 82 TFUE kompetencji Unii, aby ustanowić minimalne standardy tymczasowego zatrzymania i aresztowania oraz minimalne standardy dopuszczalności dowodów, przy pełnym poszanowaniu prawa do rzetelnego procesu sądowego w postępowaniu karnym; wzywa do zmiany traktatów, aby skodyfikować

[7] Zalecenia nr 41–45, zob. https://www.europarl.europa.eu/resources/library/media/20220509RES29121/20220509RES29121.pdf

orzecznictwo TSUE dotyczące ograniczenia, w wyjątkowych sytuacjach, wzajemnego uznawania wyroków i orzeczeń sądowych wydanych przez państwo członkowskie w przypadku systemowych lub ogólnych braków mających wpływ na system sądowy tego państwa członkowskiego;

28. wzywa do większego zaangażowania Parlamentu w ramach specjalnej procedury ustawodawczej, o której mowa w art. 83 ust. 1 TFUE, w związku z identyfikacją nowych obszarów szczególnie poważnej przestępczości o wymiarze transgranicznym; wzywa do włączenia przestępstw przeciwko środowisku, przestępstw z nienawiści, nawoływania do nienawiści i przemocy ze względu na płeć do wykazu „europrzestępstw”.

INFORMACJE O PRZYJĘCIU W KOMISJI OPINIODAWCZEJ

Data przyjęcia	6.2.2023
Wynik głosowania końcowego	+: 35 –: 18 0: 0
Posłowie obecni podczas głosowania końcowego	Konstantinos Arvanitis, Katarina Barley, Theresa Bielowski, Karolin Braunsberger-Reinhold, Patrick Breyer, Annika Bruna, Lena Düpont, Lucia Ďuriš Nicholsonová, Cornelia Ernst, Maria Grapini, Evin Incir, Sophia in ‘t Veld, Patryk Jaki, Fabienne Keller, Łukasz Kohut, Moritz Körner, Alice Kuhnke, Jeroen Lenaers, Juan Fernando López Aguilar, Lukas Mandl, Erik Marquardt, Javier Moreno Sánchez, Maite Pagazaurtundúa, Paulo Rangel, Diana Riba i Giner, Isabel Santos, Tineke Strik, Ramona Strugariu, Milan Uhrík, Tom Vandendriessche, Elena Yoncheva, Javier Zarzalejos
Zastępcy obecni podczas głosowania końcowego	Susanna Ceccardi, Gwendoline Delbos-Corfield, José Gusmão, Dietmar Köster, Alessandra Mussolini, Matjaž Nemec, Janina Ochojska, Anne-Sophie Pelletier, Thijs Reuten, Axel Voss
Zastępcy (art. 209 ust. 7) obecni podczas głosowania końcowego	Aurélia Beigneux, Milan Brglez, Katalin Cseh, Marie Dauchy, Paolo De Castro, José Manuel Fernandes, Tomasz Frankowski, Vlad Gheorghe, Martin Hojsík, Max Orville, Mounir Satouri

GŁOSOWANIE KOŃCOWE W FORMIE GŁOSOWANIA IMIENNEGO W KOMISJI OPINIODAWCZEJ

35	+
S&D	Katarina Barley, Milan Brglez, Paolo De Castro, Maria Grapini, Evin Incir, Łukasz Kohut, Dietmar Köster, Juan Fernando López Aguilar, Javier Moreno Sánchez, Theresa Bielowski, Matjaž Nemec, Thijs Reuten, Isabel Santos, Elena Yoncheva
Renew	Katalin Cseh, Lucia Ďuriš Nicholsonová, Vlad Gheorghe, Martin Hojsík, Sophia in 't Veld, Fabienne Keller, Moritz Körner, Max Orville, Maite Pagazaurtundúa, Ramona Strugariu
Verts/ALE	Patrick Breyer, Gwendoline Delbos-Corfield, Alice Kuhnke, Erik Marquardt, Diana Riba i Giner, Mounir Satouri, Tineke Strik
The Left	Konstantinos Arvanitis, Cornelia Ernst, Anne-Sophie Pelletier, Miguel Urbán Crespo

18	-
PPE	Karolin Braunsberger-Reinhold, Lena Düpont, José Manuel Fernandes, Tomasz Frankowski, Jeroen Lenaers, Lukas Mandl, Alessandra Mussolini, Janina Ochojska, Paulo Rangel, Axel Voss, Javier Zarzalejos
ID	Aurélia Beigneux, Annika Bruna, Susanna Ceccardi, Marie Dauchy, Tom Vandendriessche
ECR	Patryk Jaki
NI	Milan Uhrík

0	0

Objaśnienie używanych znaków:
+ : za
- : przeciw
0 : wstrzymało się